

Любочка

Олена Ліпкан

— Пішла геть! — люто кричав Данило.

— Не піду! — тихо відповідала жінка.

— Ти що зовсім тупа? Вали звідси! — надривався від натуги чоловік. — Бачити тебе не хочу!

Це було не вперше, коли Данило проганяв її. Спочатку він благав залишити його, а коли це не діяло — проклинав, кидаючи в неї жорстокі слова, щоб змусити її зникнути з його життя назавжди.

Я безліч разів бачив, як жінка вибігала з палати з мокрими від сліз очима, але згодом завжди поверталась, щоб нагодувати Данила гарячим домашнім бульйоном із термоса, який вона приносила йому щоранку.

Данила до нас привезли з передової, як і сотні інших скалічених війною. Він постраждав від вибуху і втратив ноги і руку. За нього ми боролися понад п'ять годин. Це було схоже на перетягування каната, я навіть на мить подумав, що ми програємо і віддаємо його у вічні обійми кістлявої бабки з косою.

Ми врятували чимало пацієнтів, проте не знали, як змусити їх жити далі, якщо вони самі цього не хочуть. А Данило не хотів, і лише його дружині було під силу повернути йому жагу до життя. Так я думав тоді.

Тендітна жінка майже не відходила від його ліжка. Її очі сяяли добротою, співчуттям і ледь відчутним смутком. Вона не була красивою, скоріш звичайною, повз таку пройдеш на вулиці і не помітиш. Але щойно ти потрапляєш у радіус її тяжіння, все відразу змінюється. Вона здавалась такою затишною і м'якою, що хотілося притулитися до неї і бути просякнутим її чистою любов'ю, лагідною турботою і щирою ласкою. Її неможливо було не любити, вона, наче нескінченний генератор сонячного світла, зігрівала усіх поруч. Вона — немов саме втілення кохання. Навіть ім'я у неї — Любочка. Але здавалося саме її внутрішнє сяйво і вбивало Данила.

— Проганяє, бо кохає, — перешіптувались поміж собою пацієнти. — Він не хоче бути для неї тягарем.

Я точно знав, що не усвідомлення своєї інвалідності вбивало Данила, а провина. Я згадав про ніч-сповідь, зовсім чорну і пекельно страшну. Канонада артилерії не змовкала до самого ранку і долинала, незважаючи на значну відстань до лінії фронту. Я сидів біля Данила, який, захлинаючись риданнями, розповідав, як за тиждень до початку війни безжально кинув дружину заради іншої: молоді, гарної та безтурботної. Йому здавалося, то були справжні почуття, а Любочка так... просто стара звичка. Але разом із його ногами раптом зникло і його "нове" кохання, а Любочка як була, так і залишилась поруч.

Ось і зараз Любочка підійшла до дверей палати Данила, зупинилась на мить, наче вагаючись, але все ж таки увійшла.

— Я нікуди не піду, тож не кричи, — почув я її рішучий голос.

Я згадав слова Данила у ту саму ніч: "Знаєте, коли я помирав, бачив свою Любочку, — зізнався він тоді і подивився на місце де б мала бути його рука. — Вона тримала мене за руку і не відпускала. Може це вона мене витягла з пекла?"

"Може і зараз витягне", — подумав я, зазирнувши у палату і побачивши як Любочка з ложки годує Данила його улюбленим бульйоном, а він слухняно їсть і не може відірвати від неї закоханий погляд.